

De Naseiro a Correa

En política no tot està permès: la vergonya torera hauria d'estar a la motxilla de qualsevol servidor de la cosa pública

- El PP respon als escàndols de corrupció amb irritació i amb desconeixement del Dret

JOAN J. QUERALT*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 5.03.09

Posar a ratlla és una expressió que resulta molt grata al pensament autoritari. Precisament per a això serveixen les normes, i les corretges, com amb l'operació Gürtel (corretja, en alemany). Aquestes actuacions judicials s'assemblen a una operació sense anestèsia: fan molt de mal. Però les llàgrimes que generen no són ben bé legítimes; algunes, i no les menys importants, són llàgrimes de cocodril, de cocodril aviciat.

Passem per alt que els que demonitzen Baltasar Garzón són els mateixos que l'encoratjaven fa poc més d'una dècada: la gallardia que demostrava en aquella època prou que els va servir de perxa per aconseguir el poder, tot just abandonada la seva peculiar incursió política. Passem per alt també que el que hem sabut de les actuacions --durant molts mesos, secretes-- no ha estat per deslleialtats funcionaries o professionals: ha estat a causa que els denunciants de la corrupció han anat als mitjans amb les gravacions de les seves trobades amb els avantatgistes habituals. Passem per alt, en fi, que aquests denunciants no són gent apolítica o membres d'altres partits, sinó militants del mateix partit al qual involucren.

¿COM HA reaccionat el PP? Doncs malament, tant amb irritació com amb desconeixement absolut del Dret i amb un to radicalment improcedent. És cert que a ningú li agrada que l'assenyalin, per més motius que hi hagi per fer-ho; en aquesta situació els nervis i les sortides de to, comprensibles en la gent corrent, no ho són en dignataris que han ocupat les més altes instàncies de la nació i que aspiren a repetir. Les sortides de to de Federico Trillo, de María Dolores de Cospedal i de Fernando De Rosa són inadmissibles. ¿Pot reptar un juridicomilitar i lletrat del Consell d'Estat, expresident de les Corts i exministre de Defensa i del 11-M l'exministre de Justícia, i acusar el jutge instructor i la Fiscalia Anticorrupció i la Policia de prevaricació? No ho pot fer sense cap prova de comportament il·legítim, i no s'ha aportat cap prova. ¿Pot la secretària general d'un partit, advocada de l'Estat i exsubsecretària de l'Interior durant l'11-M, emplaçar un jutge d'Instrucció perquè faci el que li demana públicament i, si no, amenaçar-lo amb una querella per prevaricació? ¿Pot el vicepresident del CGPJ, jutge de carrera i exconseller de Justícia, sortir en defensa del seu anterior patró intimidant un membre del Poder Judicial perquè cessi en les seves actuacions?

Contra una estesa creença popular, en política no tot està permès. La vergonya torera hauria d'estar a la motxilla de qualsevol servidor de la cosa pública. Sense proves del contuberni entre el Poder Executiu i un membre del Judicial, ni és acceptable trencar un inexistent Pacte de la Justícia ni assenyalar aquesta trobada com a mostra del contuberni perseguidor, tot plegat disfressat de cites jurídiques dignes de millor causa i obviant que l'organitzador de la munteria és un destacat militant local de PP. En lloc d'inquirir el company d'armes sobre el perquè de l'esdeveniment, s'altera el lloc de la munteria, i el porta a una província

més amunt. Difícilment pot parlar de rectitud política qui té al seu currículum la reconquesta de Perejil, uns dies de camp a l'Iraq i la reconstrucció del lak-42, atribuint-la als seus subordinats.

Qui ha vist rebutjada amb la llei a la mà la seva personació en una causa judicial, ¿com pretén intimidar el jutge d'Instrucció d'aquestes diligències i amenaçar-lo amb una querella si no es doblega als seus desitjos, amenaça realitzada amb publicitat i fora de l'àmbit judicial? ¿Quin respecte es pot demanar per a l'actuació dels nostres jutges i magistrats, quan una altíssima dignitària política, amb una gens menyspreable trajectòria jurídica a l'esquena, es passa per l'arc del triomf, no ja el respecte del qual el Poder Judicial és creditor, sinó les mínimes regles del decòrum? ¿Per què si De Cospedal amenaça el jutge no ho pot fer qui, per exemple, veu que la seva causa s'endarrereix? ¿Com es pot imputar a la Justícia actuacions exclusivament polítiques quan els atacs que rep dels polítics són exclusivament polítics? ¿Són aquests --o alguna part important de la classe política-- els que entenen la política de forma perversament política, és a dir, la política partidista i de trinxera? Són els polítics d'aquesta índole els que només atribueixen als altres la seva pròpia manera de fer política.

EN FI, ¿què ha dit el CGPJ davant d'aquest foc granejat contra un membre del Poder Judicial? ¿No és atacar la independència del jutge, de qualsevol jutge, reptar-lo a fer que faci el que el reptador vulgui sota pena d'excomunió o de querella? Doncs bé, el CGPJ, per via del seu vicepresident --anterior subaltern d'un dels possibles afectats--, si ens atenim a les converses gravades per un excompany seu de partit, surt en tromba en defensa del seu antic patró i, una vegada més, llança al jutge

d'Instrucció l'admonició que deixi la instrucció. ¿Aquesta és la defensa que ha de fer el CGPJ de la independència judicial?

Tot això sona a déjà vu: sona al valencià cas Naseiro. Aleshores, l'avui aparentment moderat Ruiz-Gallardón, exfiscal, va ser el mascaró de proa de la miserable desqualificació del jutge d'Instrucció de l'època, el jutge Manglano. Dues perles quedaran per al record: que la comunicació aplicada als detinguts no havia estat aprovada pel PP per aplicar-la a ells, i que el cas no havia de portar el nom del corrupte, sinó el de l'investigador. Seria lamentable que d'ahir a avui hagués canviat tan poc el panorama.

*Catedràtic de Dret Penal de la UB